

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 16

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο (πρόεδρος)
† 'Ο Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† 'Ο 'Αρχιεπ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίης)
† 'Ο Μέγας 'Αρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 28
ἐξαμηνιαία τὰ ἡμίση
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 'Ιανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Χριστιανικὴ ἀπολογία Ἰουστίνου ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς ἀπολογούμενος ἐν τῷ πρὸς Τρύφωνα τὸν Ἰουδαῖον Διαλόγῳ — Ἐκκλησίαι βυζαντιναὶ ἐξακριβούμεναι κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου — Δικονομικά — Βιβλιολογία — Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— **Ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔτους παρ' Ὀθωμανοῖς.** — Ἀγομένης τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους Ἐγίρας παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν συνόδῳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου μεταβὰς εἰς τὰ ἐν Γιλδίτζ ἀνέκτορα ὑπέβαλεν ἀρμόδιως τῇ Α. Α. Μ. τῷ σептῷ ἡμῶν Ἀνακτι τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

— **Νέοι συνοδικοί.** — Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν Δωρόθεος προὔπανθηθεὶς ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Παρθενίου. Ἡ Α. Σεβασμιότης κατευθυνθεῖσα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π., μετέσχε δὲ καὶ τῆς αὐθημερὸν γενομένης τακτικῆς συνοδικῆς συνεδρίας.

Αὐθημερὸν ὡσαύτως ἐπανεκάμφε, ἐκ Σηλυβρίας καὶ ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Σηλυβρίας Κωνσταντῖος ἀναλαβὼν τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Τῇ Τετάρτῃ δὲ ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννης προὔπανθηθεὶς κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Δευτερεύοντος. Ἡ Α. Σ. κατευθυνθεῖσα ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. καὶ τῇ μεθεπομένη Πέμπτῃ ἀνέλαβε τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

— **Μητροπολίται Ρόδου, Βιζύης, Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης.** — Οἱ πανιερώτατοι μητροπολίται Ρόδου Ἱερόθεος, Βιζύης Δωρόθεος, Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ Πολύκαρπος καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντῖος ἠγγειλαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ μὲν διὰ γραμμάτων ὁ δὲ τελευταῖος τηλεγραφικῶς, ὅτι αἰσίως ἀφίκοντο εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν καὶ θερμῆς ἔτυχον ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς ποιμνίοις αὐτῶν.

— **Ταμείον Θεολογ. Σχολῆς Χαλκίδος.** — Ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει τοῦ τέως ταμίου τῆς Θεολογ. Σχολῆς ἁγίου Χαλδεῖας Γερβασίου, ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Κορυτσᾶς Γερβασίου καὶ Γρεβενῶν Δωροθέου καὶ τοῦ ἐλεγκτοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν Ν. Νικολαΐδου πρὸς ἐξέλεξιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ταμείας αὐτοῦ.

— **Μητροπολίτης Κασσανδρείας.** — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κασσανδρείας Προκόπιος ἠτήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἄδειαν ὅπως μεταβῇ εἰς Ἁγίον Ὅρος πρὸς προσκύνησιν τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ σύνοδος ἐν τῇ χθесινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ παρεχώρησε τῇ Α. Πανιερότητι τὴν ἄδειαν ταύτην.

— **Εἰσηγητικὴ Ἐπιτροπὴ.** — Μέλος τῆς Εἰσηγητικῆς Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν Δωρόθεος.

— **Ἐπισκέψεις.** — Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐνταῦθα σερβικῆς πρεσβείας ἐν συνόδῳ ἐνὸς τῶν διερμηνέων.

— **Ἐξαρχία εἰς Νευροκόπον.** — Ὁ κατὰ τὰς παρχμονὰς τοῦ ἁγίου Πάσχα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς Νευροκόπον ἐξαρχικῶς ἀποσταλεὶς ἱερολογ. Γεννάδιος Ἀλεξιάδης, ὑπογραμματεὺς τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπανεκάμφε τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ, περατῶ-

9

56

σας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν, καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

— **Θάνατος.** — Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ **Ἰωδὴ Οἰκιάδου ἐφέντη**, μέλους τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμβάντα χθὲς ἐν Χαλκηδόνι, πατὴρ δὲ τοῦ ἀρχοντος Καπουκεχαγιᾶ τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων Ἀντωνίου ἐφέντη Οἰκιάδου.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐκτιμῶντα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς ἀπέστειλε τὸν πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν ἐν τῇ κηδείᾳ τελεσθεῖσῃ σήμερον ἐν Χαλκηδόνι ἐν συρροῇ πολλοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ*

**Ἰουδῆτινος ὁ Φιλόδοφος καὶ Μάρτυς ἀπολογούμενος
ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ πρὸς Τρύφωνα
τὸν Ἰουδαῖον διαλόγῳ.**

Ὁ ἱερός τοῦ προκειμένου Διαλόγου συγγραφεὺς μετὰ προεισαγωγικὴν ἐκθεσιν, ἀφηγουμένην τῷ Τρύφωνι τὰς μέχρι τῆς ἐκχριστιανίσεως αὐτοῦ ἐν τοῖς διαφόροις φιλοσοφικοῖς συστήμασι περιπλανήσεις, πρὶν ἢ εἰσβῆναι εἰς τὸ κύριον τοῦ θέματος καὶ τῆς συζητήσεως αὐτοῦ μέρος, ἐξετάζει ἀκριβῶς τὴν Μωσαϊκὴν νομοθεσίαν, καθ' ἑαυτήν· αὐτῆς δὲ εἶτα ἀποχωριζόμενος εἰσέρχεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους προφητικὰς ῥήσεις, τὴν προφητολογίαν ὑποβάλλων αὐτὰς εἰς αὐστηράν μετὰ τοῦ Τρύφωνος ἀνάκρισιν καὶ μελέτην καὶ φροντίζων ἐπιμελῶς ἵνα συλλέξῃ καὶ ἀναμνήσῃ τὰς περὶ τοῦ ἐν αὐταῖς ἐπαγγελλομένου **καινοῦ νόμου**, τοῦ νόμου τῆς **χάριτος**, προφητείας, δι' ὧν ἀποδείκνυσιν ὁ ἱερός ἀπολογητὴς τὴν ὑποκειμένην αὐτῷ ἀλήθειαν, τὴν ἀλήθειαν τοῦ νόμου τῆς **Καινῆς Διαθήκης**, εἰς ἣν κατέτεινε προπαχσκευαστικῶς πάντα ἡ Μωσαϊκὴ νομοθεσία.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, νόμος ἑνὸς μόνοι λαοῦ, ἦν σκια μέλλοντος νόμου **καινοῦ**· ἐμελλεν οὗτος νὰ συμπληρωθῇ καὶ τελειοποιηθῇ προοριζόμενος διὰ τὴν κλήσιν πάντων ἀνεξαίρετως τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Μεσσία ἀποκαλυφθησομένην νέαν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν, τὸν χριστιανισμόν· ἐμελλεν ἵνα ἡ κατὰ σάρκα περιτομὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἡ εἰς σημεῖον καὶ πρὸς σκληροκαρδίαν μόνον δοθεῖσα (ἀπρὸς τὸ παθεῖν μόνους, ἃ νῦν ἐν δίκῃ πάσχετε) ἀντικατασταθῇ διὰ περιτομῆς πνευματικῆς· ἐμελλεν ἵνα τὰ αἵματα τῶν τράγων καὶ τῶν προβάτων, τὴν σπονδὴν καὶ τὴν προσφορὰν τῆς σεμιδάλεως διαδεχῶσιν ἡ πίστις μόνη καὶ μόνη ἡ ἀληθὴς πρὸς τὸν Θεὸν πνευματικὴ

προσφορὰ· ἐμελλε τέλος ἐν χρόνῳ προφητικῶς ὀριζόμενῳ, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ Σιών τὸ πλήρωμα τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὁ **καινὸς νόμος**, ὁ νόμος τῆς **χάριτος**, οὗ τέκνα καὶ ὁπαδοὶ εἰσιν οἱ χριστιανοί, θρησκεία δὲ ἄτπιλος καὶ ἀγία, τελειοτάτη ἔκφρασις τῆς σχέσεως τοῦ Πλάστου πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ **Χριστιανισμός**, καὶ οὐχὶ αἵρεσις τις ἢ σύνηθες φιλοσοφικὸν σύστημα «ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν, ὡς κατηγοροῦντες ὑμεῖς λέγετε, αἵρεσις τις ἄνομος καὶ ἄθεος» (Διαλ. σελ. 368), ἀλλὰ τὸν αὐτὸν καὶ ὑμεῖς λατρεύομεν Θεόν, τὸν Θεόν ὃς ἐξήγαγε τοὺς πατέρας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐχὶ ὅμως τὸν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἀλλὰ τὸν ἐν τῇ **τελευταίᾳ**, τῇ νέᾳ Διαθήκῃ, «μεθ' ἣν οὐ νόμος, οὐ πρόσταγμα, οὐκ ἐντολή»· ἐν τῷ νόμῳ, ὃν Ἡσαΐας ὁ προφήτης προεκήρυξε λέγων «ἀκούσατέ μου, ἀκούσατέ μου λαὸς μου καὶ οἱ βασιλεῖς πρὸς με ἐνωπίσασθε ὅτι ὁ νόμος παρ' ἐμοῦ ἐξελεύσεται καὶ ἡ κρίσις μου εἰς φῶς ἐθνῶν» (41.4) ἐν τῇ Διαθήκῃ, ἣν ὁ αὐτὸς Προφήτης περιέγραψε λέγων «ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην **καινὴν** οὐχ ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἐπελαβόμην τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου» (Κεφ. ΛΑ'. 1, 2, 3.) «διαθήσομαι ἡμῖν διαθήκην αἰώνιον τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστὰ· ἰδοὺ μαρτύριον ἐν ἔθνεσιν ἔδωκα αὐτόν . . . ἔθνη, ἃ οὐκ οἶδασί σε καὶ λαοὶ οἳ οὐκ ἐπίστανται σε ἐπὶ σὲ καταφρεύονται ἐνεκεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ, ὅτι ἐδόξασέ σε» (ΝΕ'. 3, 4)· αὕτη ἐστὶν ἡ **Καινὴ Διαθήκη**, ἣν ὁ αὐτὸς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος ζωηρῶς υπογράφει λέγων «ἀποκαλύψει Κύριος τὸν βραχίονα τὸν ἅγιον αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ὄψονται πάντα ἄκρα τῆς γῆς τὴν σωτηρίαν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὑμῶν . . . ἰδοὺ συνήτει ὁ πᾶς μου καὶ ὑψωθήσεται καὶ δοξασθήσεται σφόδρα ὃν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σὲ πολλοί, οὕτως ἀδοξήσῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων· οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ καὶ συνέξουσιν βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν ὅτι οἳ οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ ὄψονται καὶ εἰ οὐκ ἀκηκόασι συνήσουσιν»· ἐστὶν ἡ Διαθήκη, περὶ ἧς ἕτερος τῶν προφητῶν ὁ **Μιχαίας** ἐξαγγέλλει βρωὶν «καὶ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, ἕτοιμον ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ μετεωρισθήσονται ὑπεράνω τῶν βουνῶν καὶ σπεύσουσι πρὸς αὐτὸ λαοὶ καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἐροῦσι «**Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ καὶ δείξουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ πορευθόμεθα ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ**· ὅτι ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ καὶ κρινεῖ ἀνά μέσον λαῶν πολλῶν καὶ ἐξελέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ ἕως εἰς μακράν». (Δ'. 1). Καὶ τοιαῦτα μὲν αἱ προφητικαὶ ῥήσεις αἱ τὴν **Καινὴν Διαθήκην** προεξαγγέλλουσι καὶ τὸν νόμον τῆς

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 118 — 119.

χάριτος προσημαίνονται, ἃς ὁ ἱερός 'Ιουστίνος μετ' ἄλλων ἐξ ὧν τῶν προφητῶν ἐπιμελῶς παρτιτίθησιν ἐν τῷ διαλόγῳ, ἀλλὰ διατί παρὰ ταύτας πάσας σαφῶς μαρτυροῦσας τὴν ὑπερασπιζομένην ἀλήθειαν οἱ 'Ιουδαῖοι ἐμμένουσιν ἐν τῇ πλάνῃ ἑαυτοῦς καὶ μόνους προνομιοῦχους τινὰς θεωροῦντες, ἀποκλείοντες δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη; διατί ὁσπρέων δίκην ἐμμένουσι προσκεκολλημένοι ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἐθελοκράτως πρὸ τῶν γεγονότων καμμύοντες; Μάτην ἄρα βροντῆς βρυγδούπου δίκην αἱ τόσαι τῶν προφητῶν προρρήσεις περιηχοῦσι τὰ ὧτα αὐτῶν; ἀληθῶς ἄρα πεπλήρωται ἐν αὐτοῖς ἡ τοῦ 'Ιερεμίου προρρήσις «τὰ ὧτα αὐτῶν πέφρακται, οἱ ὀφθαλμοὶ πεπύρωνται· καὶ ἡ καρδία πεπάρχυται» (Κεφ. Ε'. ι'). Ἀντί οὗτοι, τῆς προρρήσεσι ταύταις πειθόμενοι, νὰ συνέλθωσι καὶ τὰς Γραφὰς ἐρευνῶντες θεοτεβέστερον ἀποδεχθῶσιν ἐκείνον, ὃς ἦν ὁ «ἄμωμος καὶ δίκαιος», ὁ βασιλεὺς «ὁ δίκαιος καὶ σώζων», ἀντί πάντων τούτων ἐκεῖνοι πονηρὰν ἐβουλεύσαντο κατὰ τοῦ Δικαίου βουλὴν καὶ εἶπον ἑαυτοῖς «δήσωμεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι» ('Ησ. Γ'. 9). Τίνα σημασίαν ἔχουσι καὶ πῶς ἐρμηνευτέα ἄλλως αἱ προφητεῖαι, ἃς ἐν χορῷ, ὁ τῶν προφητῶν σύλλογος, ἔψαλε τὸν ἐρχόμενον ὡς *Προφήτην, Ἀρχιερέα καὶ βασιλέα Μεσσίαν* περιγράφοντες ('Ανάγν. 'Ησ. II 2—4, IX 6—7, XI 1—10, 'Ιεζεκίας XXXIV 23, Δευτερ. XVIII 15—18, Ψαλμ. CIX); Οἱ 'Ιουδαῖοι ἀντέχονται μόνον τοῦ γράμματος καὶ τῆς κατὰ γράμμα τῶν προφητῶν ἐρμηνείας, μὴ θέλοντες νὰ ἐξετάσωσι καὶ μάθωσι μήπως ὁ ἐν μέσῳ αὐτῶν παραγενόμενος καὶ τὸν ἐξῆγγελθέντα νόμον κηρύξας, ὑπ' αὐτῶν δὲ παραγνωρισθεὶς καὶ σταυρωθεὶς Μεσσίας, ἔφερε τὰ γνωρισματὰ καὶ τοὺς χαρακτῆρας, ἐν ταῖς προφηταῖς περιγραφομένους· θερμοὶ τῆς περιτομῆς ὁπαδοί, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐστὶ αὐτοῖς δυνατόν ἵνα περιληφθῶσιν εἰς τὴν τῶν ἀπεριτμητῶν χριστιανῶν ἐκκλησίαν, μὴ εἰδότες ὅτι ἡ περιτομή, καθ' ἑαυτὴν ὡς θεσμὸς οὐδεμίαν ἔχει σωστικὴν δύναμιν ἄνευ τῆς ζωοποιοῦ ἀρετῆς καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀγαθῶν, ἃ βέβαια ὑπόκειται ἀρραγῆς τοῖς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φιλοῦσιν ἱεροῖς ἀνδράσιν ὡς ἦν ὁ δίκαιος Ἀβελ Ἐνώχ, Νῶε, Μελχισεδέκ, αὐτὸς ὁ γενάρχης Ἀδάμ, οἵτινες πάντες μὴ περιτμηθέντες, μηδὲ σαββατίσαντες εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, μὴ εἰδότες τέλος ὅτι ἡ περιτομή διετάχθη ὡς σημεῖον καὶ εἶχεν ὠρισμένον καὶ προσωρινὸν σκοπὸν καὶ προορισμόν, μὴ οὐσα σκοπὸς ἀλλὰ μέσον (Εὐσεβ. Εὐαγγελ. προπαρ. Βιβλ. VII. 4)

Παραθέντες ἐν συνόψει τὰ κυριώτερα τῶν προφητικῶν χωρίων, ἃτινα ὁ ἱερός 'Ιουστίνος διὰ μακρῶν ἐρμηνευτικῶς παρενέειρε ἐν τῷ διαλόγῳ ἐξ ὧν ἐμφανῶς ἀποδείκνυται τὸ προσωρινὸν καὶ προπαρασκευαστικὸν τῆς μωσαϊκῆς νομοθεσίας, ἡ προσδοκία καὶ

νοῦ νόμου, Διαθήκης Καινῆς, ἴδωμεν κατωτέρω διὰ βραχέων ἂν ἀπεκκλύθη πράγματι ὁ καινὸς οὗτος νόμος καὶ ἂν ὁ ταῦτα ἀποκαλύψας ἦν ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας, ὁ 'Ιησοῦς Χριστός.

III.

Ἀλήθειαν ἀναντίρρητον διετύπωσαν οἱ ἐκ τῶν ἀπολογητῶν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰπόντες ὅτι αἱ προφητεῖαι ἀποτελοῦσι τὴν λαμπροτέραν τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπόδειξιν καὶ τὸ περιεργότερον θέαμα, ὅπερ ποτὲ παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ ὅτι ἐὰν αἱ λοιπαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀποδείξεις ἀφαιρούσι πάντα λόγον τῆς ἀπιστίας, αὗται ἀφαιροῦσι πᾶσαν πρόρραξιν.⁽¹⁾ Τὴν θυμωσιώτερον ἀληθῶς καὶ καταπληκτικώτερον ἄμα διὰ τοὺς πολεμίους τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ἢ ἢ διὰ τῶν προφητειῶν ἀποδείξεις, ἐν αἷς πρὸ χιλιᾶδων ἐνιαυτῶν προλέγονται ὡς παρόντα τὰ τόσῳ μακρὰν ἀρεστῶτα μέλλοντα; Τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποδείξεως ταύτης κατενόησαν οἱ πολέμιοι τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο θέλοντες νὰ ἄρῳσι ταύτην ἐκ τοῦ μέσου, ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι, δυνάμει πάσῃ ἐπειράθησαν νὰ προσβάλωσι τὴν γνησιότητα καὶ τὸ κύρος τῶν προφητικῶν βιβλίων, διότι ἄλλως μένουσι ταῦτα διηνεκῆς τῆς ἀπιστίας αὐτῶν ἑλεγχος, φρούριον ὀχυρόν, οὐτινος ἢ ἐκπόρησις καὶ μεθ' ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς ἐπιθέσεως ἀποβαίνει αὐτοῖς ἀδύνατος· καὶ μεθ' ὅλας οὐχ ἦττον τὰς προσπάθειάς αὐτῶν ταύτας οὐδὲν εἰς πραγματικὴν αὐτῶν ἀνίρεσιν κατῴρθωσαν· διότι οἱ προφῆται, πρόσωπα ἱστορικὰ ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ ὠρισμένῳ γράψαντες, «ἐξεῖπον τὸ ἀληθές τοῖς ἀνθρώποις, μήτ' εὐλαβηθέντες μήτε δυσωπηθέντες τινά, μήτε ἡττημένοι δόξης, ἀλλὰ μόνον ταῦτα εἰπόντες ἃ ἤκουσαν καὶ ἃ εἶδον ἀγίῳ πληρωθέντες πνεύματι» (διαλγ. σελ. 151)· ὅτι δὲ πᾶν τὸ ὑπ' αὐτῶν λελεγμένον ἀληθές καὶ πραγματικόν οὐχὶ δὲ κενὸς λόγος, εἰς τοῦτο ἐξαναγκάζει ἡμᾶς αὐτὴ ἡ τῶν προφητευθέντων εἰς τὸ ἄρτιον ἐκπλήρωσις καὶ εἰσὶν ἄρα αἱ προφητεῖαι ἢ λαμπροτέρα, ὡς ἔφθηνεν εἰπόντες, ἀποδείξεις.

Ἡ διὰ τῶν προφητειῶν ἀπόδειξις τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς τοιαύτη ἦν ἐν χρήσει καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις, ὡς τοῦτο φαίνεται ἀριδῆλως ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ παρὰ τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελισταῖς καὶ ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων (κεφ. III) ἐνθα συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται ἢ ἐκφράσις «τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου» ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος πικρῶς ἐξελέγχει ἐν τῇ δημηγορίᾳ αὐτοῦ τοὺς ὁμοφύλους αὐτῷ 'Ιουδαίους, ὑπ' ὧν ἔχων τὰς περὶ τοῦ Δικαίου καὶ Ἀγίου τῶν θεοπρεπῶν καὶ μακαρίων

(1) Φιλοσοφ. Μελ. Τομ. III σ. 140

ιεροφαινῶν μαρτυρίας, δι' ὧν κατ' Εὐσέβιον τὰ «μικροῖς ὕστερον αἰῶσιν εἰς φῶς ἐλθόντα ἐπιδεικνύναι προηρείτο». Τῇ ἀποδείξει ταύτῃ ἐχρήσαντο ὕστερον καὶ πολλοὶ τῶν πατέρων, ὡς δὴ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ὁλόκληρον πρὸς τοῦτο ἐκπονήσας ἱερὰν συγγραφὴν, τὴν εὐαγγελικὴν λεγομένην Ἀποδείξιν, ἐν ᾗ πάσας περιέλαβε τὰς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀναφερομένας προφητείας¹. Διὰ τῶν ἀποδείξεων τούτων ἄς προσήγον τοῖς Ἰουδαίοις οἱ ἀπολογηταὶ ἀφώπλιζον αὐτοὺς καὶ πικρασκυζόντες ἐπειθον εἰς ἀποδοχὴν τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀποκεκαλυμμένης χριστιανικῆς διδασκαλίας, οὐχὶ σπανίως ὅμως καὶ οὐδενὸς κατορθουμένου· διότι τὸ φιλόνηκον καὶ ἐκ προθέσεως διάστροφον τῶν ἐναντίων πνεῦμα, μηδεμίαν ἔχον νὰ ἀντιτάξῃ ὑγιᾶ ἀντίρρησην εἰς τὰς ἐναργεῖς τῶν προφητῶν μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις κατέφευγον ἢ εἰς γελοίας σοφιστείας, λέγοντες ὅτι οἱ χριστιανοὶ κατ' ἐκλογὴν ἐλάμβανον τὰς περὶ Χριστοῦ προφητείας² ἢ συλλαμβανόμενοι πολλάκις ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀνμνήστου ἀληθείας προὔθελον τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπιστίαν λέγοντες, ὅτι τὸ προσπαθεῖν ἀποδείξει ὅτι ὁ Χριστός, Θεὸς ὢν πρὸ αἰώνων, ἐγένετο ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου οὐ μόνον παράδοξον ἦν, ἀλλὰ καὶ μωρὸν, παρὰδόξου καὶ μωροῦ συλλογισμοῦ ἀποκύημα εὐφραντάστου καὶ πολιτικὸν εἰς ἀπιστίαν ἐπιχείρημα!

Ἀλλὰ φέρε νῦν ἴδωμεν τὸν ἱερὸν Ἰουστίνον ἐφαρμόζοντά τὰς διαφορὰς τῶν προσώπων ρήσεις ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς νέου μεγάλου νομοθέτου σύμπαντος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

† Ἀρχιεπισκοπῆς ἸΑΚΩΒΟΣ

Βατοπεδινός

Ἡγούμενος καὶ Διευθυντής

τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

1. Ἐν εὐαγγελικῇ προπαρασκευῇ (βιβλία 1. 13) λέγει «πρὸς δὲ τούτοις πᾶσιν οὐ μικρὰ τυγχάνει τῆς καθ' ἡμᾶς ἀληθείας ἀποδείξεις καὶ αἱ ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν μαρτυρίαι, ἐν αἷς πρὸς μυστρίων ὅσων ἐστὶν οἱ πρὸ Ἑβραίων προφηταὶ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ θνητῷ βίῳ κηρύξαντες ὀνομαστὶ τῆς τε Χριστοῦ προσηγορίας ἐμνήστησαν καὶ τὴν ὑπ' ἀνθρώποις αὐτοῦ παρουσίαν προὔθετιπεν τὸν τε νέον τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη διαδραμαούσης διδασκαλίας αὐτοῦ τρόπον κατήγγειλαν, προειπόντες τὴν εἰς αὐτὸν ἐπομένην ἀπιστίαν καὶ ἀντιλογίαν τοῦ Ἰουδαίου ἔθνους τὰ τε κατ' αὐτοῦ ὀραθέντα αὐτοῖς καὶ τὰ τοῖς τούτοις αὐτίκα καὶ οὐκ εἰς μακρὰν μετελθόντα αὐτοῖς σκυθρωπά . . .»

2. Διὰ λόγ. σελ. 189.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ*

ΕΞΑΚΡΙΒΟΥΜΕΝΑΙ

ΚΥΡΙΩΣ ΔΕ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΟΥ

ΙΑ'

Ἐκ τῶν ναῶν τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου γινώσκωμεν ἱκανὰ περὶ τῶν ἐν Κουσγουνδίουκίῳ καὶ Σκουταρίῳ, κατὰ πατριαρχικὸν τι γράμμα, πάντως ἀπολυθὲν ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Β' τοῦ Ἀκαρνᾶνος, καὶ ὁκεῖται ἐν Κώδικι Φωτίου Κυπρίου (σελ. 68—72) ἔχον οὕτω:

† Οἱ κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἱερώτατοι μητροπολίται, καὶ ὑπέρτιμοι, καὶ θεοφιλέστατοι ἀρχιεπίσκοποι, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ, θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, καὶ ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῶν ἐπαρχιῶν, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, εὐγενέστατοι καὶ χρησιμώτατοι ἄρχοντες, καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Πολύτροπα μὲν ὑπάρχουσι καὶ πολυειδῆ ἐν τοῖς ὀρθόδοξοις χριστιανοῖς τὰ ἔργα τῆς κατὰ Θεὸν ἀρετῆς, καὶ πάντα ὁ Θεὸς εὐμενῶς ἀποδέχεται καὶ ἀποδίδωσιν ἐκάστῳ τὰ ἐπάξια καλὰ καὶ τοῖς μισθοῦς, κρεῖττον δὲ καὶ ἐξαίρετον ὑπάρχει τῶν ἄλλων τὸ οἰκοδομεῖν θεῖους ναοὺς καὶ ἱερὰ καταγώγια εἰς δόξαν Θεοῦ, ἅπερ ὁ Θεὸς ἀποδεχόμενος ἐκ τῆς τῶν ἐργαζομένων ἀγαθῆς προαιρέσεως οἰκαιοποιεῖται καὶ κτήματα αὐτοῦ ποιεῖται, καὶ ἐπαναπαύεται ἐν αὐτοῖς ὑμνούμενος καὶ δοξολογούμενος θεοπρεπῶς· ἀνθ' οὗτο καὶ συντρέχουσιν οἱ ὀρθόδοξοι ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ ἀγίαις ἐκκλησίαις, ἐπὶ τῷ ἐντυχεῖν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς κατοικητηρίοις αὐτοῦ, ὅπου δείκνυσιν (τὰς) ἐνεργείας αὐτοῦ, οἰοῦναι τοπικῶς. καὶ ἐνωθῆναι αὐτῷ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἱερῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας, ὅπερ τρανὸν ποιεῖται ὁ Θεοπάτωρ ἐν τῷ ψάλλειν «Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἐν τῷ αἶρειν με χεῖράς μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιον σου» καὶ πάλιν «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε» καὶ «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν» καὶ «Ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι»

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 148—149.

καὶ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε». Ὁνπερ ἐκκλησιῶν ἀγίων καὶ Θεοῦ κατοικητηρίων τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν μεγάλην χάριν κατανοῶν ὁ αὐτὸς προφήτης, ἀποφαινόμενός τε δι' ἀγάπης μακρᾶς εἶναι χρεῶν εὐρεῖν ταῦτα τοὺς εὐσεβεῖς, ἀνέκραξε σάλπιγγος δίκην «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων». Ταύτην δὲ τὴν ἱερὰν ὑποθήκην ἐνωτισθέντες οἱ ἀληθεῖς φίλοι τοῦ Θεοῦ ἠγωνίσθησαν ἀπανταχοῦ πληρῶσαι τὴν γῆν ἐκκλησιῶν, καὶ ἀγαπητῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων, δεικνύοντες δι' αὐτῶν τὴν καθαρὰν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν· ὅπερ ἔργον ἐκείνους οὐ μόνον ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὑπερεδόξασεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπαινετοὺς καὶ δεδοξασμένους ἀνέδειξεν· οὐ μόνον δὲ τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς φημί, ὅσοι ἐκκλησίας ἀγίας ἐκτίσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλευσάντων πολλοὺς οὐ τοσοῦτον ἢ σφῶν βασιλεία ἐτίμησεν, ὅσον ἐδόξασεν ἢ οἰκοδομῇ, ἢ ἐποίησαν τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ ναῶν καὶ ἐκκλησιῶν, καθάπου καὶ Σολομῶντα, φημί, ἐκείνους τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθὲν ἱερὸν πάντων τῶν ἄλλων αὐχημάτων ἐδόξασε· καὶ πολλῶν ποτὲ βασιλέων εὐσεβῶν ἢ μὲν ἐπίγειος βασιλεία, καὶ θησαυροὶ καὶ πλούτη καὶ πολυτελῆ κειμήλια, καὶ λαμπρὰ καὶ περιπόρφυρα παλάτια, καὶ βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια παρήλθον, ὥσεί σκιά, καὶ ὥσεί κόνις ἐξηφανίσθησαν· τὰ δὲ ὑπ' ἐκείνων οἰκοδομηθέντα ἱερὰ μοναστήρια καὶ ναοὶ Θεοῦ μέχρι τῆς σήμερον διαμένουσι, καὶ τὸ μνημόσυνον ἐκείνων ἐν αὐτοῖς οὐ διέλιπε· καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ταύτην δόξαν οὐκ ἐστερήθησαν· εἰς δόξαν γὰρ Θεοῦ ἐκεῖνα ἐποίησαν, καὶ οἱ αἰωνίως ἀντεδοξάσθησαν· «τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με δοξάσω» ὁ δεδοξασμένος καταγγέλλει Κύριος. Τούτου χάριν καὶ νῦν ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Χαλκηδόνος, ὑπέρτιμος καὶ ἑξάρχος πάσης Βιθυνίας, ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μητριότητος κὺρ Γαβριήλ, ὡς θεοσεβὴς ἀρχιερεὺς καὶ τὰ θεῖα καλῶς πεπαιδευμένος, ὁρῶν φθασάσας ἐγγὺς που διαφθορὰς τὰς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀρχαίας ἐκκλησίας, τὴν τε τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοσβίτου κατὰ τὴν Χρυσόπολιν, τὸ νῦν λεγόμενον Σκούταρι, εἰς τὸν Γενῇ μαχαλὲν διατελοῦσαν, καὶ τὴν τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ ἱερατικῶν ἀναργύρων Παντελεήμονος καὶ Ἑρμολάου τῶν θαυματουργῶν, κατὰ τὸ χωρίον τῶν Ἑρμο-

λιανῶν ἥτοι τὸ Κουσγουντζούκι οὖσαν, ὅπου νῦν ἡ τῆς Χαλκηδόνος μητρόπολις ἐστὶ, καθ' ἣν οἱ τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην ὠραῖοι πόδες ὠραίως ἔστησαν ἐν τῷ κλεινῷ ὄντως ἐκείνῳ ἐδάφει τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα ἀγίων πατέρων, φημί, τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου, οἵτινες λαμπρῶς τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς πίστεως διετράνωσαν θείῳ λόγῳ κατὰ καρδίαν βαλλόμενος, «Ὁὐ δώσω», εἶπε, κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου» ἕως οὗ ἀνασώσας εὖρω τὸν ἤδη ἀπολούμενον τόπον τοῦ Κυρίου· κόπῳ τε πολλῷ καὶ μόχθῳ καὶ δαπάνῃ, διὰ τῆς ἐξ ὕψους δυνάμεως, ἀνεκαίνισε τοὺς ἱεροὺς αὐτοὺς δύο ναοὺς πάνυ ὠραίους καὶ πολυτελεῖς, μεγέθει τε ὑπερέχοντάς τῶν προτέρων· ὅμως εἰς τὰς ἐξόδους λίαν ἐστενοχωρήθη· ἔτρεξε γὰρ ἐξόδος ἐννεα χιλιάδες τῶν γροσίων, διὰ πολλὰ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν λοιπῶν περιστάσεων ἐμπόδια· οἱ δὲ γε κατὰ τόπον χριστιανοὶ οἱ εὐρισκόμενοι πάνυ ὀλίγοι προσήνεγκαν μὲν καὶ αὐτοὶ τὸ κατὰ δύναμιν, ὁμοίως καὶ ἀπὸ ἐλεημοσύνης τῶν λοιπῶν χριστιανῶν κοινῆς μόλις ἐπληρώθησαν τὰ ἡμίση τῶν ἐξόδων τὸ δὲ λοιπὸν βάρος ἐπεφορτίσθη εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ πιέζεται δεινῶς, ὅτι καὶ ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ εὐρίσκεται ὑπὸ χρέος ἀνυπόφορον ἐκ τῶν τοῦ καιροῦ περιστάσεων, οἷς κρίμασιν οἶδε μόνος ὁ Κύριος, καὶ οὐ δύναται φορτίον ἐπὶ φορτίῳ προσεπιθεῖναι· οὐ ἔνεκα ἐνέχεται καὶ ἐνοχλεῖται μεγάλως καὶ ἡ ἀρχιερωσύνη αὐτοῦ καὶ αἱ ἐκκλησίαι καὶ οἱ συναγωνισάμενοι ἐκεῖθεν εὐλαβεῖς χριστιανοὶ εὐρίσκονται ὑπόχρεοι, καὶ τόκους χρεῶν ἀπαιτοῦνται πολλοὺς, δι' ἣν αἰτίαν ἀνήγγειλαν ἡμῖν τοῦ ἀρχιερέως τὴν πολλὴν στενοχωρίαν· ἔγνωσται δὲ ἡμῖν εὐλογον καὶ ἀναγκαῖον καὶ διὰ τῆς τῶν αὐτόθι χριστιανῶν ἐλεημοσύνης κυβερνηθῆναι τὸ εἰρημένον χρέος, καὶ λυτρωθῆναι τὰς ἐκκλησίας τῆς ἐνοχῆς. Ὅθεν ἀποστέλλεται πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιερέως αὐτοῦ, χάριν ἐλεημοσύνης καὶ βοήθειας, ὁ τὸ παρὸν ἐπιφέρων ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κὺρ * φέρων καὶ κατάστιχον, ὅπως γράφοντες ἐν αὐτῷ τὰ τε κατὰ δύναμιν παρ' ἐκάστου διδόμενα, καὶ αἱ τὰ τὰ ὀνόματα τῶν παρεχόντων τὴν βοήθειαν καὶ ἐλεημοσύνην χριστια-

* λείπει τὸ ὄνομα.

νῶν, ἐπὶ τῷ μνημονεύεσθαι αὐτοὺς ἀκαταπαύ-
στως ἐν αὐτοῖς τοῖς πανσέπτοις ναοῖς, ὡς συνερ-
γούς καὶ συγκτήτορας ἀναφανέντας, οἵτινες ἅ-
μα καὶ ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Θεοῦ γραφόμενοι, κατὰ
τὴν προσδοκωμένην ἡμέραν τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ
Θεοῦ, ὅταν ὁ κριτὴς προκαθεζόμενος λάμψη καὶ
ἀνοιγῇσονται βίβλοι, καὶ παρρησιασθῶσιν ἐκά-
στου τὰ ἔργα εἰς τὸ παγκόσμιον καὶ ὑπερκό-
σμιον ἐκεῖνο θέατρον, ὅπου μυριάδες ἀγγέλων,
πρωτοτόκων πανηγύρεις, ἀποστόλων θρόνοι,
προφητῶν προεδρίαι, σκῆπτρα πατριαρχῶν,
μαρτύρων στέφανοι, δικαίων ἔπαινοι περικρο-
τοῦνται, τότε καὶ αὐτοὶ ἀπολαύσουσι τοὺς μι-
σθοὺς τῆς ἐλεημοσύνης αὐτῶν ταύτης ἐκατον-
ταπλασίονας, καὶ ἀξιοθῶσιν ἐκείνης τῆς ἀ-
νεκφράστου τρυφῆς τῆς τῶν οὐρανῶν βασι-
λείας. Καὶ δὴ γράφομεν πρὸς τὴν ὑμετέραν
ἀγάπην, ἵνα, ἀποδεξάμενοι αὐτὸν εὐμενῶς καὶ
ιλέῳ τῷ ὄμματι, ἐπιδείξητε εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύ-
την μεγάλην προθυμίαν, καὶ ὀλοφύχως συνδρά-
μητε πρὸς βοήθειαν τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἐκκλησι-
ῶν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι,
καὶ κατὰ δύναμιν καὶ προαίρεσιν ἀγαθὴν, ἐλε-
μοσύνην ἀξιόλογον ἐπίδοτε πλουσιοπαρόχως, ὁ
μὲν πρόθεσιν, ὁ δὲ σαραντάριον, καὶ ἄλλος ἄλ-
λο, ἐξ ὧν ἡμῖν ἀγαθῶν ἐδωρήσατο ὁ Κύριος, πα-
ρακινούντες ἀλλήλους εἰς τὸ θεοφιλές αὐτὸ καὶ
ψυχοσωτήριον ἔργον, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐλεημοσύνη
πασῶν τῶν εὐποιῶν ὑπερτέρα ἐστὶ καὶ θειοτέ-
ρα, ὡς περὶ θεῖα σκηνώματα, δι' ἀγάπην Θεοῦ,
γινομένη, καὶ μεγάλας χάριτας καὶ ἀσυγκρίτους
ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ ὑμῖν ἀνταποστέλλει. Οὕτω
ποιήσατε, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ, ὅπως αἱ μὲν
ἐκκλησίαι αὐταὶ ἐλευθερωθῶσι καὶ τοῦ λοιποῦ
χρέους καὶ τῆς ἀνάγκης, διὰ τῆς ὑμετέρας ἐλεημο-
σύνης, ὑμεῖς δὲ, ὡς συνάδελφοι καὶ συγκτήτηρες
αὐτῶν, ἔξοιτε τὸ μνημόσυνον ὑμῶν ἀκατάπαυστον
εἰς αἰῶνας, καὶ τοὺς μισθοὺς μυριοπλασίους πα-
ρὰ τῶν ἀκενώτων θησαυρῶν τοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χά-
ρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Διὰ τῆς Δικονομίας κανονίζεται ὁ ὀργανισμὸς
τῶν δικαστηρίων, ἥτοι ἡ σύνταξις καὶ ἐνέργεια αὐ-
τῶν καὶ ἀναγράφονται ἐν δυνατῇ λεπτομερείᾳ τὰ
ἀφορῶντα τὴν τελείαν καὶ σκόπιμον λειτουργίαν αὐ-
τῶν. Συνεπῶς ἡ χρῆσις κατὰλλήλου Δικονομίας ἐν
τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δικαστηρίοις ἡμῶν ὑψίστης ση-
μασίας καὶ σπουδαιότητος τυγχάνει· τοῦτο δὲ καὶ
τῷ ἄκρῳ δακτύλῳ γευσταμένῳ νομικῆς ἐπιστήμης, ἢ
δικαστικῆς τινος πείρας, κατὰδελόν ἐστιν. Ἡ δικονο-
μία τοσοῦτω ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος ὑπάρχει ἐν
τοῖς δικαστηρίοις, ὅτε τὸ πηδάλιον ἐν τῷ πλοίῳ.

Ταῦτα πρὸ ἐτῶν ἔγραφον ⁽¹⁾. Διὰ τοῦτο δὲ ἡδὴ
ιδιάζουσιν καὶ ἐξαιρετικὴν χάριν μοι ἐπροξένησεν ἡ
δημοσίεσις τῶν ἀδελφῶν περὶ τοῦ πῶς δεῖ διεξάγε-
σθαι τὰς ἐκάστοτε ἐμπιπτούσας διαφορὰς ἐν τοῖς
Ἐκκλησιαστικοῖς καὶ Μικτοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς δι-
καστηρίοις τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου»,
λαβούσων ἰσχὺν ἐκκλησιαστικοῦ νόμου, ἀφορῶντος
τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Ἐκκλησίας διοίκησιν, ἀπὸ τῆς
25 Μαρτίου 1900.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ὡς ἄνω εἰρημένων, συγχρόνως
ἔγραφον καὶ τὰ ἐξῆς:

Ἡ δικαιοδοσία τῶν δικαστηρίων ἐνασκεῖται ἐν-
τός ὠρισμένων γεωγραφικῶν ὁρίων· κατὰ συνέπειαν
πρὸς σκόπιμον καὶ τελεσφόρον λειτουργίαν τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν δικαστηρίων μας, ἀπαραίτητος ἀνάγκη
παρίσταται ἡ διαρρύθμισις τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τὸν
Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἐπαρχιῶν, διότι ὡς ἡδὴ ἔχουσι
τὰ ὅρια τούτων, ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἀποτελεσμα-
τικὴ λειτουργία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων
μας καὶ συνεπῶς ἡ πλήρης ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης
ὑπ' αὐτῶν, καθότι πλὴν τῶν ἀποστάσεων πολλῶν
χωρίων καὶ κωμῶν μιᾶς ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς ἑδρας τῆς
μητροπόλεως αὐτῶν, ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις μεταξὺ
αὐτῶν καὶ τῆς μητροπόλεως των παρεμπίπτουσιν
ἕτεροι ἐπαρχίαι ⁽²⁾.

Τὸ 2 ἄρθρον (τίτλ. Α' Κεφ. Α') τῶν εἰρημένων
Ὁδηγίων ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς πᾶσαν ἑδραν μη-

(1) «Νεολόγος» ἔτος ΚΕ' 27 Φεβρουαρίου 1891 ἀριθ. 6483·
«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἔτος ΙΕ' 22 Σεπτεμβρίου 1895
ἀριθ. 30.

(2) Ἴδε λεπτομερεῖς καὶ ἐκτεταμέναις πραγματείαις μου περὶ
τοῦ λίαν περισπουδάζοντος θέματος τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων
τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἐπαρχιῶν «Κωνσταντινούπο-
λιν» 25 Ἀπριλίου 1895 ἀριθ. 54. «Νεολόγος» 26 Αὐγούστου
1888 ἀριθ. 5755, καὶ 5 Σεπτεμβρίου 1888 ἀριθ. 5763 καὶ
27 Φεβρουαρίου 1891 ἀριθ. 6498. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλή-
θεια» 22 Σεπτεμβρίου 1891 ἀριθ. 30 καὶ «Ἡ Θράκη καὶ αἱ
Σαράντα Ἐκκλησίαι» 1897 σελ. 83—107.

τροπόλεως, Ἐπισκοπῆς καὶ Ἐπαρχίας ὑπάρχει ἀνά ἐν Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον, ὅπερ δικάζει ὡς πρωτοδικεῖον, πλὴν τῶν κάτωθι ἐξαιρέσεων. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ρητῶς καὶ σαφῶς καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐνδοιασμοῦ, ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ ὀρίζεται ἐν Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, ἔδρα δὲ αὐτοῦ μία, ἡ ἔδρα τῆς μητροπόλεως τῆς ἐπαρχίας.

Τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ἐν ἀσήμεσι κόμαις, αἵτινες λόγῳ ἱστορικῆς μόνον σημασίας ἔτυχε νὰ ὦσιν ἔδραι μητροπόλεων ἢ ἐπισκοπῶν, ὑφίστανται Ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μεγάλη ἀνάγκη, ἐν ἐπισήμοις πόλεσι καὶ σπουδαίοις κέντροις ἐλλείπουσι τοιαῦτα, ἐνῶ ὑπάρχει ἀνάγκη τούτων. Ἐπὶ παραδείγματι, ὑπάρχουσι μὲν Ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια ἐν Χώρῃ, ἐν Βιζύῃ, ἐν Λιτίτῃ, ἐν Μεσημβρίᾳ, Σωζοπόλει κτλ., δὲν ὑπάρχουσι δὲ ἐν Κυθωνίαις, Βρουλοῖς, Δαρδανελίοις, Πανόρμῳ, Σχράντᾳ Ἐκκλησιαστικαὶ κτλ. Καταφανεστάτη ἡ ἐλλείψις. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, ἔνεκεν τῶν ἀκανονίστων, ἀνωμάλων καὶ συγκεχυμένων ὁρίων τῶν ἐπαρχιῶν, καθὰ εἴρηται, οἷον δὴποτε μέτρον καὶ ἀνληφθῇ, ὅπως ἐφικτὴ καταστῇ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεσμοῦ τῶν μητροπόλεων, τοῦλάχιστον μονομερῶς διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσῃ. Ἐπομένως χάριν τῆς ριζικῆς καὶ πλήρους βελτιώσεως πρωτίστως δεόν ν' ἀπασχολήσῃ τὸ ζήτημα τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων τῶν ἐπαρχιῶν. Ἄνευ δὲ ταύτης αὐτὰ τὰ πράγματα βρῶσιν, ὅτι ὅλως ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ πλήρης ἐφαρμογὴ τῶν ἐν ταῖς «Ὁδηγίαις» δικονομικῶν διατάξεων καὶ ἡ παντελής κατάρχησις τοῦ κρατοῦντος ἐν πολλοῖς συστήματος, καθ' ὃ ἡ λύσις τῶν οἰκογενειακῶν διαφορῶν καὶ τῶν συμπαραμαρτούντων ταύταις δικαίων περιουσίας, ἐπιτυγχάνεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτοῦ.

Τοῦ ζητήματος δὲ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἐπαρχιῶν, κατὰ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας αὐτῶν, μὴ ὠριμάσσαντος ἔτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος χάριν τῆς πληρεστερίας καὶ εὐρυτέρας ἐφαρμογῆς τῶν ἐν ταῖς «Ὁδηγίαις» δικονομικῶν διατάξεων, ὡς μερικὴ ἄρσις τῆς παρουσιαζομένης ἐλλείψεως, δύναται ν' ἀποβῇ ἡ σύστασις καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἐν αἷς πόλεσιν ἢ κομποπόλεσιν ὑπάρχει ἀνάγκη τοιούτων, πλὴν τῶν ὀριζομένων ἐν ταῖς ἔδραις τῶν μητροπόλεων, ἢ ἐπισκοπῶν.

Ταῦτα ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν μου, ἣν ἔχω ἐκ μικρᾶς μελέτης καὶ πείρας καὶ ἐκ διακαυῆς πόθου καὶ ζήλου, ὅπως συμβάλω κατὰ τι πρὸς κοινωφελῆ καὶ ἱερὸν σκοπόν.

Ἐν Ταταούλοις, 2 Ἀπριλίου 1900.

† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Lord John Lubbock Bar

Μέλους τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας, μέλους τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀνάσσης, μέλους τοῦ Βρεττανικοῦ Κοινοβουλίου, Προέδρου τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου καὶ Προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ Λονδίνου.

Ἡ χρῆσις τοῦ βίου

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς 44ης ἐκδόσεως καὶ ἐγκρίσει τοῦ συγγραφέως μεταγλωττισθεῖσα ὑπὸ Θεοδώρου Χ. Φλωρᾶ, ἀρχιάτρου τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολῆς.

Σπανίως τοιαύτης πρακτικῆς ὠφελείας πονήματα βλέπουσι τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ σπανιώτερον οἱ παρ' ἡμῖν ἐγκρατεῖς εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν τοιαύτην εὐστοχὸν ἐκλογὴν ποιοῦνται περὶ τὴν μεταγλωττίσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Μόνη ἡ ἀναγραφὴ, ὅτι τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἔργον ἐξεδόθη μέχρι τοῦδε 44ης διανεμηθὲν κατὰ χιλιάδας, ἀρκεῖ εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀνυσιμότητος καὶ τῆς μεγάλης ὠφελιμότητος αὐτοῦ. Ὁ κ. Φλωρᾶς εἶνε ἄξιος ἐπαίνου πολλοῦ διὰ τὴν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μετάφρασιν τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἐνθέρμως συνιστῶμεν εἰς πάντας, διότι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ σπουδαιότατα ἀρύονται ὠφελήματα διὰ τὸν καθ' ὅλου βίον πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Προσκαλεῖται ὁ Ἰωάννης Μιχ. Παπᾶ Γεωργίου κτίστης, ὑπήκοος Ὁθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ χωρίου Μενετῶν Καρπάθου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν τῆς 7ης ἡμέρας τουρκιστί, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου του ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φραγκουλιᾶς Πολυγρονίου Διάκω Μιχαήλ ἐκ τοῦ χωρίου Μενετῶν ἐπὶ διαζεύξει καὶ ἀποτίσει διατροφῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων)πόλει ἐκδιδομένης Ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ.»

3

Ἐν Καρπάθῳ, τῇ 16. Δεκεμβρίου 1899.

Ὁ Πρόεδρος.

Ὁ Γενικὸς τοῦ Μητροπολίτου Ἐπίτροπος.

Παπᾶ Ἰωάννης Γ. Μυκονιάτης.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ,
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκόλλου 319 καὶ ἡμερομηνίαν
11 Ἰανουαρίου 1900 περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦσης
Εὐφροσύνης Δ. Τσουκαλᾶ, θυγατρὸς Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὡς
νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Καταδικάζει τὸν ἐναγομένον Δημήτριον Τσουκαλᾶν, ἱατρὸν,
ἀγνώστου νῦν διαμονῆς, ἵνα κατὰ μῆνα παρέχῃ τῇ ἐκυτοῦ γυ-
ναικὶ λίρας τουρκίας ἑξ (ἀρ. 6) λόγῳ διατροφῆς, ἀρχομένης ἀπὸ
τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἥτοι ἀπὸ τῆς 11 Ἰανου-
αρίου 1900 καὶ περαιομένης ἐπ' ἄριστον,

Κηρύσσει τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστέην,
Διατάσσει τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀ-
ληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς
παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν ἀριθμοῖς,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης
πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ
μίας ἡμερῶν διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαις
ἡμερῶν διὰ τὴν ἔρεσιν καὶ

Ἐπιτίθουσιν ἐξ ἡμισείας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις τὰ δι-
καστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν
σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς
γρόσια διακόσια ἐξήκοντα καὶ τρία (ἀρ. 263), προκαταβαλλόμε-
να δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Μαρτίου 1900

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυθαῖος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ Ἱ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Ἀναστασίας Δ. Κουτζού-
φη καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 7
Μαρτίου 1900 καὶ Ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 47 ἀγωγὴν τοῦ ἐνά-
γοντος Χαραλάμπους Ἡλ. Ἀσλάνογλου ὡς νόμιμον — Κηρύτ-
τει διαλυτέον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ὑφιστάμενον
γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς — Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τρις
κατὰ συνέχειαν τοῦ παρόντος διατακτικοῦ διὰ τῆς ἐν Κων)πό-
λεως «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» — Ὁρίζει προθεσμίαν ἐξή-
κοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσίευσως τούτου
πρὸς χρῆσιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων — καὶ ἐπιβάλλει τῇ
ἐναγομένῃ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσε-
ως καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἀνερχόμενα εἰς γρόσια 250
προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν Κίῳ, τῇ 18 Ἀπριλίου 1900.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικαίας Σωφρόνιος

Ὁ γραμματεὺς

Κ. Ζῆκος

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ,
α) Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 3944 καὶ ἡμε-
ρομηνίαν 9 Ἰουλίου 1898 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦ-
σης Ἀγριππίνης Δημητρίου Τζαδαλῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδε-
δειγμένην,

β) Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλυτέον ἐξ
ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σταύρου Γεωργίου Ροζάντη,

γ) Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν
ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»
καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς
παρούσης ἀποφάσεως,

δ) Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθε-
σμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης
μέσων, καὶ

ε) Ἐπιτίθουσιν αὐτῷ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικα-
στικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχε-
τικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἔτι δὲ καὶ τῶν διαζευκτηρίων
ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐπτακόσια ὀγδοήκοντα
τρία (ἀριθμ. 183) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,
Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1900.

Ὁ Προεδρεύων

1

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Διάκ. Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Καλεῖται καὶ αὖθις ὁ Μιχαὴλ Γεροντάρης, ἐργατικός,
ὑπήκοος Ἑλλήν, ἐκ τῆς νήσου Σερύφου, τέως μὲν κάτοικος
Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρῶ-
την δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ τὴν
παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν
ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ,
εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ νομίμως διωρισμένου πληρεξουσίου,
πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς
ἐπὶ διαζεύξεως ἐναγομένος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Θεοδώρας Μ.
Γεροντάρη, τὸ γένος Ραβιόλου, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου Ἑλληνί-
δος καὶ κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Γαλατῇ κατὰ τὴν
ἐνορίαν Χριστοῦ. Προσπεπιδουλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφα-
νισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ
ἀγωγὴ θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκ-
κλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Μαρτίου 1900.

Ὁ Προεδρεύων

2

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Διάκ. Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ